

NATRĄCIĆ SIĘ (1) *vb pf*

natrącić się (1), [**natrucić się**].

3 sg m *praet* natrąci(e)ł się, [natrącił się, natruciał się].

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.: natrącić się s.v. natrącić.

Niechący natknąć się, natrafić [na kogo, na co]: [Vilyfeli narodowie zelżywość twoię/ á krzyk twoy nápełnił ziemię; bo lie nátrącił [impegit] mocny ná mocnego/ á obádwa poľpołu vpádli. Leop Ier 46/12 (Linde)].

a. Przypadkiem uderzyć się, nabić się: [tedy nieboszczyk skoczywszy się chciał mu [tj. atakującemu] kord podbieżec, a tak że się na kord natruciał. *ZapSqdKam 1560/271*].

natrącić się czym: gdi pan [Strykowski] kordem nan [tj. na Wierzchowskiego] iest czyall, wтым na yego myecz rąka lzyą natracziel a wтым raną podyall. *LibMal 1545/103*.

Synonimy: potknąć się, uderzyć się.

Formacje współrdzenne cf TRĄCIĆ.

DD, JR, KO